

PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

11.10.2021 r.

KOMENTARZE EKSPERTÓW WS. NAJWAŻNIEJSZYCH WYROKÓW/ INTERPRETACJI

SPIS TREŚCI

Brak prawa do rozliczenia strat podatkowych uczestnika PGK sprzed przystąpienia do PGK, jeżeli PGK istniała dłużej niż 5 lat podatkowych, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 19 sierpnia 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.227.2021.2.AW 3

Kwestia uznania danego wyrobu energetycznego za paliwo silnikowe (czyli jak rozumieć pojęcie „przeznaczony do użycia” do napędu silników spalinowych) – postanowienie NSA (zagadnienie na uchwałę w poszerzonym składzie 7 sędziów) z 29 września 2021 r., sygn. I FSK 206/18 4

Brak prawa do rozliczenia strat podatkowych uczestnika PGK sprzed przystąpienia do PGK, jeżeli PGK istniała dłużej niż 5 lat podatkowych, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 19 sierpnia 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.227.2021.2.AW

Przedmiotem wniosku o interpretację indywidualną było m.in. potwierdzenie, czy w związku z upływem okresu obowiązywania umów o utworzeniu podatkowej grupy kapitałowej (PGK) (podatnik był członkiem dwóch, kolejno po sobie zawartych, umów o utworzeniu PGK – PGK A i PGK B), Spółka ma prawo do rozliczenia strat podatkowych poniesionych przez nią przed zawiązaniem PGK na warunkach określonych w art. 7 ust. 5 ustawy CIT, w kolejnych czterech latach podatkowych następujących po dniu, w którym upłynął okres obowiązywania drugiej umowy o utworzeniu PGK tj. po 31 grudnia 2020 r.

W ocenie wnioskodawcy, jest on uprawniony do rozliczenia strat podatkowych osiągniętych przed przystąpieniem do PGK, w najbliższych kolejno po sobie następujących pięciu latach podatkowych, a okres trwania obu PGK nie powinien być uwzględniany przy obliczaniu najbliższych kolejno po sobie następujących lat podatkowych. Dla potrzeb rozliczenia strat podatkowych przez Spółkę przez „najbliższe kolejno po sobie następujące lata podatkowe”, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy CIT należy rozumieć: (i) rok podatkowy Spółki bezpośrednio poprzedzający początek pierwszego roku podatkowego przyjętego przez PGK A, czyli rok podatkowy Spółki trwający od 1 stycznia do 31 marca 2014 r. oraz (ii) kolejne cztery lata podatkowe Spółki, począwszy od dnia następujące po dniu, w którym upłynął okres obowiązywania umowy o utworzeniu PGK B.

Stanowisko podatnika w powyższym zakresie zostało uznane za nieprawidłowe. Organ stwierdził, że prawo do rozliczenia strat podatkowych wykazanych przez spółkę przed utworzeniem PGK nie jest możliwe, jeżeli PGK istnieje dłużej niż 5 lat podatkowych. Organ podniósł dodatkowo, że ustawa CIT nie zawiera uregulowań szczególnych dających prawo kontynuowania rozliczania strat powstałych przed utratą statusu podatnika, na zasadach w których 5-letni okres liczony byłby „na nowo” lub z pominięciem okresu, w którym spółka nie posiadała statusu podatnika.

Komentarz eksperta

Powyższa interpretacja indywidualna wpisuje się w prezentowaną w ostatnich latach przez Dyrektora KIS profiskalną linię interpretacyjną, zgodnie z którą prawo do rozliczenia strat podatkowych wykazanych przez spółkę przed przystąpieniem PGK nie jest możliwe, jeżeli PGK istnieje dłużej niż 5 lat podatkowych (takie niekorzystne dla podatników stanowisko zostało zaprezentowane również w interpretacjach indywidualnych Dyrektora KIS: z 21 maja 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.139.2021.1.AW; z 10 czerwca 2020 r., sygn. 0111-KDIB-2-1.4010.118.2020.1.AT czy z 15 maja 2020 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.77.2020.1.AG). Taka interpretacja przepisów stanowi odejście od wieloletniego stanowiska organów podatkowych, w ramach którego aprobowane było prawo uczestników PGK do rozliczenia w latach podatkowych następujących po ustaniu bytu PGK straty powstałej przed przystąpieniem do PGK (tj. uznawano, że 5-letni okres, w którym możliwe jest rozliczanie strat podatkowych ulega zawieszeniu na czas trwania PGK). Podkreślić trzeba, iż zmiana w podejściu Dyrektora KIS nie ma żadnego uzasadnienia, szczególnie, że relewantne przepisy ustawy CIT w analizowanym zakresie nie zostały znowelizowane w ostatnich latach.

Dodatkowo, Dyrektor KIS zdaje się pomijać korzystne dla podatników orzeczenia sądów administracyjnych, które zapadły w ostatnich latach. Stanowisko, zgodnie z którym rozliczenie strat podatkowych wykazanych i nierozliczonych przed utworzeniem PGK następuje z pominięciem okresu przynależności do PGK, zostało zaprezentowane w nieprawomocnym wyroku WSA w Warszawie z 8 grudnia 2020 r., sygn. III SA/WA 1308/20 (pisaliśmy o tym orzeczeniu w Przekroju Podatkowym z 10 maja 2021 r.).

W podobnym tonie wypowiedział się niedawno NSA w wyrokach z 9 lipca 2021 r.: sygn. II FSK 239/19, II FSK 524/19 oraz II FSK 140/19, w których potwierdzono uprawnienie podatników do rozliczenia straty podatkowej w latach następujących po ustaniu PGK w przypadku zmiany w stanie faktycznym lub w stanie prawnym skutkującym naruszeniem warunków uznania PGK za podatnika podatku dochodowego.

Należy zwrócić także uwagę, że projekt ustawy realizującej program społeczno-gospodarczy Polski Ład, w brzmieniu przekazanym 4 października br. do Senatu, zawiera zmiany w mechanizmie rozliczania strat PGK (spółki tworzące PGK będą mogły rozliczyć stratę w ramach PGK, przy czym jedynie do dochodu „własnego” danej spółki, a nie całej PGK).

DANIEL SZCZEPANIK
RADCA PRAWNY
DORADCA PODATKOWY

Kwestia uznania danego wyrobu energetycznego za paliwo silnikowe (czyli jak rozumieć pojęcie „przeznaczony do użycia” do napędu silników spalinowych) – postanowienie NSA (zagadnienie na uchwałę w poszerzonym składzie 7 sędziów) z 29 września 2021 r., sygn. I FSK 206/18

Z dniem 1 sierpnia 2016 r. weszły w życie istotne zmiany w rozliczaniu VAT od WNT niektórych wyrobów energetycznych (tzw. pakiet paliwowy), który wprowadzał m.in. przyspieszony termin rozliczeń należnego VAT. Na potrzeby zdefiniowania paliw silnikowych przepisy VAT (w pierwszej wersji pakietu paliwowego, będącej podstawą omawianej sprawy) odsyłały bezpośrednio do definicji paliw silnikowych określonej w przepisach akcyzowych (zgodnie z którymi paliwami silnikowymi są wyroby energetyczne przeznaczone do użycia, oferowane na sprzedaż lub używane do napędu silników spalinowych).

Spór w omawianej sprawie dotyczy Spółki zajmującej się produkcją m.in. odświeżaczy powietrza, dezodorantów etc. W ramach działalności produkcyjnej planuje ona zużywać m.in. nabywane wewnątrzspółnotowo (WNT) do Polski wyroby energetyczne np. gaz LPG – który będzie stanowić czynnik nośny, wypychający substancje zapachowe z pojemnika (puszki) np. dezodorantu/aerozolu. Spółka chciała potwierdzić w drodze interpretacji indywidualnej, czy dotyczą jej obowiązki określone w pakiecie paliwowym, w sytuacji gdy nabywane przez nią wyroby energetyczne będą wykorzystywane do celów innych niż do napędu silników spalinowych. W ocenie Spółki, dla uznania danego wyrobu energetycznego za paliwo silnikowe

znaczenie ma jego faktyczne przeznaczenie do użycia/faktyczne użycie do napędu silników spalinowych, a nie hipotetyczna, potencjalna możliwość ich przeznaczenia w tym celu (wynikająca np. z obiektywnych właściwości/parametrów danego wyrobu energetycznego). W ocenie Spółki, nabywane przez nią wyroby nie powinny być zatem traktowane jako paliwo silnikowe, a w konsekwencji nie będą jej dotyczyć obowiązki nałożone pakietem paliwowym.

Ze stanowiskiem tym nie zgodził się organ podatkowy, który uznał, że decydująca jest w tym przypadku kwalifikacja wyrobów wynikająca z ich obiektywnych właściwości/kryteriów (np. spełniania norm jakościowych dla określonych rodzajów paliw), nie zaś faktyczne przeznaczenie tych wyrobów do celów niepaliwowych – która to okoliczność nie powinna wyłączać stosowania przepisów pakietu paliwowego. Interpretacja organu została zaskarżona przez Spółkę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi, który w wyroku z dnia 19 października 2017 r. (sygn. akt I SA/Łd 716/17) uznał skargę Spółki za zasadną. W ocenie WSA w Łodzi, przez przeznaczenie rozumie się praktyczny cel, do którego coś jest przeznaczone, zakwalifikowane, któremu dana rzecz służy. Przeznaczenia nie należy zatem rozumieć jako hipotetycznej/potencjalnej możliwości wykorzystania danego wyrobu, ale jako zamiar wykorzystania wyrobów do określonych celów (nie samą możliwość ich wykorzystania do tych celów). Ze stanowiskiem WSA w Łodzi nie zgodził się organ podatkowy, kierując do NSA skargę kasacyjną. Z kolei NSA postanowieniem z 29 września br. (sygn. akt I FSK 206/18) przedstawił tę sprawę do rozpatrzenia poszerzonemu składowi 7 sędziów, który powinien rozstrzygnąć omawiane zagadnienie w formie uchwały.

Komentarz eksperta

Omawiana sprawa jest o tyle specyficzna, że uchwała poszerzonego składu sędziów NSA będzie dotyczyć przepisów już historycznych, tj. pierwotnej wersji pakietu paliwowego obowiązującej do końca 2019 r. (po jego nowelizacji przepisy VAT przestały odsyłać do definicji akcyzowej paliw silnikowych, referującej do pojęcia „przeznaczenia” danego wyrobu). Dodatkowo, sam mechanizm pakietu paliwowego został zakwestionowany jako niezgodny z prawem

UE przez Trybunał Sprawiedliwości UE (zob. wyrok TSUE z dnia 18 marca br. w sprawie C-895/19). A zatem możemy mieć do czynienia z niecodzienną sytuacją, w której interpretacja historycznych już przepisów ustawy o VAT (i dodatkowo zakwestionowanych w ówczesnej wersji przez TSUE), będzie mogła potencjalnie oddziaływać na aktualną sytuację podatników na gruncie innego niż VAT podatku, tj. akcyzy.

W mojej ocenie stanowisko NSA będzie miało szerokie oddziaływanie oraz może w sposób istotny wpłynąć na obowiązki akcyzowe wielu podmiotów nabywających/zużywających w szczególności wyroby energetyczne. W wielu bowiem przypadkach przepisy akcyzowe uzależniają stawkę akcyzy, czy też możliwość zastosowania preferencji/zwolnień od akcyzy od określonego przeznaczenia danego wyrobu (np. możliwość opodatkowania stawką 0 zł akcyzy określonych w przepisach wyrobów energetycznych,

ale pod warunkiem, że będą one przeznaczone do celów innych niż opałowe, jako dodatki lub domieszki do paliw opałowych, do napędu silników spalinowych albo jako dodatki lub domieszki do paliw silnikowych).

Pozostaje zatem liczyć, że rozstrzygnięcie NSA będzie miało charakter kompleksowy oraz ostatecznie zakończy trwające od lat spory dotyczące rozumienia pojęcia „przeznaczenie” dla celów opodatkowania akcyzą. Bardzo ważne jest zatem monitorowanie tego orzeczenia, bowiem uchwała NSA może wpłynąć na bieżącą praktykę organów podatkowych oraz zmodyfikować zakres obowiązków u niektórych podmiotów akcyzowych.

MATEUSZ ŚLIWIŃSKI
STARSZY KONSULTANT

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Kwestia opodatkowania podatkiem od nieruchomości obiektu budowlanego, będącego budowlą w rozumieniu art. 3 pkt 3 ustawy - Prawo budowlane w zw. z art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, uchwała NSA z 29 września 2021 r., sygn. III FPS 1/21	7
Rozliczenie kosztów kwalifikowanych w PGK, wyrok NSA z 29 września 2021 r., sygn. II FSK 436/21	7
Sposób rozliczania faktur korygujących przez przedsiębiorcę prowadzącego działalność on-line w zakresie usług kurierskich, wyrok NSA z 29 września 2021 r., sygn. I FSK 1145/18	7
Skutki podatkowe w VAT świadczenia przez spółkę gminną usług najmu komunalnych lokali mieszkalnych, wyrok WSA w Gdańsku z 29 września 2021 r., sygn. I SA/GD 917/21	8
Wydatki na najem jachtu, który spółka chce wykorzystywać jako przestrzeń biurową, nie stanowią kosztów uzyskania przychodów w rozumieniu art. 15 ust. 1 ustawy CIT, wyrok NSA z 29 września 2021 r., sygn. II FSK 1722/20	8

Kwestia opodatkowania podatkiem od nieruchomości obiektu budowlanego, będącego budowlą w rozumieniu art. 3 pkt 3 ustawy - Prawo budowlane w zw. z art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, uchwała NSA z 29 września 2021 r., sygn. III FPS 1/21

Obiekt budowlany, będący budowlą w rozumieniu art. 3 pkt 3 ustawy - Prawo budowlane w zw. z art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, może być dla celów opodatkowania podatkiem od nieruchomości uznany za budynek w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, jeżeli spełnia kryteria bycia budynkiem wymienione w tym przepisie, a jego wyróżniającą cechą jest powierzchnia użytkowa, o której mowa art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Rozliczenie kosztów kwalifikowanych w PGK, wyrok NSA z 29 września 2021 r., sygn. II FSK 436/21

Podatkowa grupa kapitałowa (PGK) jest uprawniona do odliczenia od podstawy opodatkowania, ustalonej zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy CIT, kosztów uzyskania przychodów stanowiących koszty kwalifikowane, o których mowa w art. 18d ustawy CIT, ponoszonych przez spółki PGK we własnym zakresie, jak również kosztów ponoszonych przez jedne spółki PGK w związku z realizacją usług dotyczących projektów na rzecz innych spółek PGK (rozliczanych w ramach transakcji wewnątrzgrupowych).

Koszty ponoszone z tytułu rozliczeń dokonywanych pomiędzy spółkami PGK pozostaną neutralne na gruncie odliczenia, o którym mowa w art. 18d ustawy CIT i nie ma do nich zastosowania art. 18d ust. 5 tej ustawy.

Sposób rozliczania faktur korygujących przez przedsiębiorcę prowadzącego działalność on-line w zakresie usług kurierskich, wyrok NSA z 29 września 2021 r., sygn. I FSK 1145/18

Mając na uwadze opisaną specyfikę działalności spółki, nie można zgodzić się ze stanowi-

skiem, wedle którego już w chwili wystawiania faktury pierwotnej spółka niejako z góry zakłada tymczasowość wykazanej na fakturze ceny, poprzez to, że podstawa opodatkowania może ulec zmianie po ustaleniu rzeczywistej kategorii cenowej nadanej przez użytkownika przesyłki.

Spółka wskazywała, że w jej regulaminie przewidziana była możliwość nałożenia opłaty dodatkowej, ale tylko w sytuacji, gdy ze względu na zadeklarowanie przez użytkownika błędnych parametrów przesyłki okaże się, że przesyłka ta zostanie zakwalifikowana przez przewoźnika do innej kategorii cenowej, o czym spółka dowiaduje się od przewoźnika już po wystawieniu faktury pierwotnej, na podstawie przesłanych przez niego zestawień. A zatem, jedynie przewoźnik ma wiedzę co do rzeczywistych parametrów przesyłki użytkownika, gdyż spółka nie zajmuje się jej fizycznym dostarczeniem. Przyjmuje bowiem wyłącznie, jako pośrednik, zlecenie jej dostarczenia przez przewoźnika, od którego nabywa usługę związaną z przewozem.

Przy tak przedstawionym opisie nie ma możliwości stwierdzenia, że spółka miałaby w momencie wystawienia faktury pierwotnej przewidywać czy wręcz zakładać, że nastąpi nałożenie dodatkowej opłaty. Nie świadczy o tym okoliczność zapoznania się użytkownika z regulaminem serwisu. Niewątpliwie bowiem w chwili wykonania usługi i wystawienia faktury pierwotnej, spółka nie posiada wiedzy o tym, że pierwotnie naliczona cena ulegnie podwyższeniu. Do takiej wiedzy na ten moment nie zalicza się sama możliwość podwyższenia opłaty, gdyż na rzeczony moment ma ona charakter hipotetyczny.

W konsekwencji, przyczyną wystawienia faktur korygujących jest okoliczność niewynikająca z błędu podatnika, lecz ze zdarzeń powstałych już po wystawieniu faktury pierwotnej, które nie dają się przewidzieć w chwili przyjęcia przez spółkę zlecenia od użytkownika. Wobec powyższego, spółka ma możliwość rozliczenia przedmiotowych faktur korygujących „in plus” w bieżącym okresie rozliczeniowym, odpowiadającym miesiącowi, w którym następuje wykrycie nieprawidłowości.

Skutki podatkowe w VAT świadczenia przez spółkę gminną usług najmu komunalnych lokali mieszkalnych, wyrok WSA w Gdańsku z 29 września 2021 r., sygn. I SA/GD 917/21

Nie budzi wątpliwości teza, że zarówno gmina, jak i powołana przez nią spółka ze 100% udziałem gminy mogą występować jako podmioty prawa publicznego. Podmioty te mogą działać jako organy władzy publicznej, w sytuacji w której realizują swoje zadania w oparciu o reżim publicznoprawny i nałożone przepisami prawa wymogi, ale również, co wynika z art. 15 ust. 6 ustawy VAT, podmioty te mogą prowadzić działalność gospodarczą w rozumieniu art. 15 ust. 1 i 2 ustawy VAT.

Dzieje się tak w realiach niniejszej sprawy. Spółka gminna wykonuje bowiem czynności (najem lokali mieszkalnych) na podstawie umów cywilnoprawnych, a więc w reżimie prywatnoprawnym. A zatem, prawidłowe było stanowisko organu, że spółka gminna występuje wobec najemców jako właściciel nieruchomości i jednocześnie wynajmujący, a nie jako organ władzy publicznej. W takim przypadku mamy do czynienia ze świadczeniem usług najmu

nieruchomości o charakterze mieszkalnym, które podlegają zwolnieniu z VAT na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 36 ustawy VAT.

Wydatki na najem jachtu, który spółka chce wykorzystywać jako przestrzeń biurową, nie stanowią kosztów uzyskania przychodów w rozumieniu art. 15 ust. 1 ustawy CIT, wyrok NSA z 29 września 2021 r., sygn. II FSK 1722/20

Wydatki na czynsz najmu jachtu nie pozostają w związku przyczynowo-skutkowym z przychodem, ani nie są gospodarczo uzasadnione (racjonalne). Dlatego nie można ich uznać za poniesione „w celu” osiągnięcia przychodów ze źródła przychodów i nie zmienia tego okoliczność, że intencją spółki jest wykorzystywanie jachtu jako przestrzeni biurowej.

Dla uznania wydatku za koszt uzyskania przychodu nie wystarczy intencja podatnika, z jaką czyni on wydatek – konieczna jest także analiza celowości wydatku w kontekście całości kształtu okoliczności, w jakich się znalazł się podatnik, w tym w związku z przedmiotem jego działalności.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Brak obowiązku ewidencjonowania za pomocą kasy rejestrującej do dnia 31 grudnia 2021 r. obrotu uzyskanego z tytułu świadczenia rejestrowanych przez automat usług parkingowych , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Administracji Skarbowej z 23 września 2021 r., sygn. 0111-KDIB3-2.4012.498.2021.1.MN	10
Wyłączenie z kosztów uzyskania przychodów przekazanych przez bank środków do Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, stanowiących naliczoną opłatę ostrożnościową , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 21 września 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.309.2021.1.MZA	10
Kwestia uznania wydatków związanych z prowadzonym postępowaniem przed sądem powszechnym oraz wydatków na wypłatę zasądzonego przez sąd wynagrodzenia oraz odsetek od wynagrodzenia za koszty uzyskania przychodów , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 23 września 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.13.2020.7.IZ	10
Rozpoznanie momentu powstania obowiązku podatkowego w VAT przy dostawie towarów za pośrednictwem firmy spedycyjnej , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 14 września 2021 r., sygn. 0113-KDIPT1-2.4012.517.2021.1.AJB	11
Brak zastosowania art. 15d ustawy CIT w przypadku regulowania zobowiązań wobec innych podmiotów z grupy poprzez rozliczenia wewnątrzgrupowe w ramach systemu grupowego zarządzania finansami przez treasury (podmiot zajmujący się zarządzaniem płynnością finansową grupy) , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Administracji Skarbowej z 10 września 2021 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.176.2021.2.RK	11
Zakres prawa do odliczenia VAT z faktury dokumentującej zakup samochodu osobowego nabytego w celu odsprzedaży , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 17 września 2021 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.502.2021.3.ICZ	12

Brak obowiązku ewidencjonowania za pomocą kasy rejestrującej do dnia 31 grudnia 2021 r. obrotu uzyskanego z tytułu świadczenia rejestrowanych przez automat usług parkingowych, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Administracji Skarbowej z 23 września 2021 r., sygn. 0111-KDIB3-2.4012.498.2021.1.MN

W analizowanej sprawie uznać należy, że zostały spełnione łącznie wszystkie warunki umożliwiające na podstawie § 2 ust. 1 w zw. z poz. 40 załącznika do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 grudnia 2018 r. w sprawie zwolnień z obowiązku prowadzenia ewidencji przy zastosowaniu kas rejestrujących, zwolnienie z obowiązku ewidencjonowania na kasie rejestrującej sprzedaży opisanych usług.

Jak bowiem wskazano w treści wniosku, usługi parkingowe świadczone są przy użyciu samoobsługowego systemu parkingowego (automat). Urządzenie obsługiwane jest wyłącznie przez korzystających z parkingu klientów spółki. Opłaty parkingowe pobierane są w bilonie, banknotach oraz w formie bezgotówkowej przy pomocy terminala POS (point of sale) zainstalowanego w automacie. Dodatkowo po zakończeniu transakcji wystawiane są potwierdzenia dokonania transakcji - raporty generowane z systemu obsługującego „samoobsługowe urządzenie – parkomat” zawierające dane, które w jednoznaczny sposób identyfikują transakcję zapłaty za usługę parkingową.

W konsekwencji, stwierdzić należy, że spółka nie ma obowiązku ewidencjonowania za pomocą kasy rejestrującej do dnia 31 grudnia 2021 r. obrotu – uzyskanego z tytułu świadczenia rejestrowanych przez automat usług parkingowych.

Wyłączenie z kosztów uzyskania przychodów przekazanych przez bank środków do Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, stanowiących naliczoną opłatę ostrożnościową, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 21 września 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.309.2021.1.MZA

Przekazanie przez bank środków do Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, stanowiących naliczoną za IV kw. 2016 r. opłatę ostrożnościową, stanowi na mocy przepisu przejściowego art. 383 ust. 6 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu

Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, przekazanie środków na fundusz przymusowej restrukturyzacji, wyłączonych z katalogu wydatków stanowiących koszty uzyskania przychodów w podatku dochodowym od osób prawnych, na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 71 ustawy CIT, obowiązującego od dnia 9 października 2016 r.

Kwestia uznania wydatków związanych z prowadzonym postępowaniem przed sądem powszechnym oraz wydatków na wypłatę zasądzonych przez sąd wynagrodzenia oraz odsetek od wynagrodzenia za koszty uzyskania przychodów, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 23 września 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.13.2020.7.IZ

Wydatki związane z prowadzonym postępowaniem przed sądem powszechnym (w szczególności zasądzone koszty procesu, wydatki na zastępstwo procesowe, doradztwo prawne oraz obsługę prowadzonego postępowania w szczególności w zakresie zleczonych ekspertyz) stanowią dla spółki koszty uzyskania przychodów pośrednio związane z przychodami.

Wydatki na wypłatę zasądzonych przez Sąd Apelacyjny wynagrodzenia dla twórców stanowią dla spółki koszty uzyskania przychodów w dacie zajęcia przez komornika sądowego środków na rachunku bankowym spółki.

Wydatki na wypłatę zasądzonych przez Sąd Apelacyjny odsetek od wynagrodzenia dla twórców stanowią dla spółki koszty uzyskania przychodów w dacie wypłaty odsetek (tj. w dacie zajęcia przez komornika sądowego).

Uzyskanie ewentualnego pozytywnego rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego oraz zwrot na rzecz spółki kwot wypłaconych twórcom na podstawie orzeczenia Sądu Apelacyjnego, stanowić będzie przychód podatkowy w dacie zwrotu przedmiotowych kwot (kasowe rozpoznanie przychodu w oparciu o art. 12 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT). Co istotne, data zarachowania w księgach rachunkowych ewentualnego pozytywnego dla spółki rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego nie stanowi podstawy do uznania, że w tej dacie należy rozpoznać przychód podatkowy, gdyż regulacje ustawy CIT, wiążą datę rozpoznania przychodu z datą otrzymania przez spółkę zapłaty, nie zaś zarachowania przychodu należnego w księgach rachunkowych.

Rozpoznanie momentu powstania obowiązku podatkowego w VAT przy dostawie towarów za pośrednictwem firmy spedycyjnej, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 14 września 2021 r., sygn. 0113-KDIPT1-2.4012.517.2021.1.AJB

Z opisu sprawy wynika, że spółka (czynny podatnik VAT) w ramach prowadzonej działalności dokonuje sprzedaży towarów, które m.in. dostarczane są do odbiorców za pośrednictwem firmy spedycyjnej, z którą spółka ma podpisaną umowę na świadczenie usług transportowych. Towar odbierany jest przez spedytora w miejscu prowadzenia działalności spółki. Następnie dostarczany do kupującego, który jest ostatecznym odbiorcą towaru. W przypadku utraty towarów przez spedytora, to sprzedający jest stroną w postępowaniu odszkodowawczym. Zapłata za dostarczony towar dokonywana jest z odroczonym terminem płatności, przelewem na rachunek spółki. Spółka posiada 2 grupy odbiorców – sieci handlowe oraz hurtowników.

Z uwagi na fakt, że moment dokonania dostawy towarów w rozumieniu art. 7 ust. 1 ustawy VAT odpowiada momentowi przeniesienia prawa do rozporządzania towarem jak właściciel, to w przypadku sprzedaży dla sieci handlowych dostawa towarów następuje w momencie odbioru towaru przez kupującego od firmy spedycyjnej. W związku z powyższym, mając na uwadze art. 19a ust. 1 ustawy VAT, stwierdzić należy, że w przedstawionym przypadku obowiązek podatkowy powstanie w momencie dokonania dostawy, tj. w momencie, w którym następuje przeniesienie prawa do rozporządzania towarem jak właściciel, czyli w momencie odbioru towaru przez sieci handlowe od firmy spedycyjnej.

Natomiast w przypadku sprzedaży hurtownikom wskazuje się, że w przypadku, gdy w umowach z hurtownikami brak jest zapisów regulujących moment przeniesienia własności/prawa do rozporządzania towarem jako właściciel należy stwierdzić, że generalnie moment dokonania dostawy towarów w rozumieniu art. 7 ust. 1 ustawy VAT odpowiada momentowi „wydania towarów”, o którym mowa w art. 544 Kodeksu

cywilnego. W sytuacji zatem, gdy towar jest wysyłany przez sprzedającego do nabywcy za pośrednictwem przewoźnika (spedytora), dokonanie dostawy towaru następuje z chwilą wydania towaru podmiotowi, który jest zobowiązany do jego dostarczenia, z tym bowiem momentem sprzedawca przenosi prawo do rozporządzania towarem jak właściciel na nabywcę towaru.

Wobec powyższego, momentem powstania obowiązku podatkowego dla dostawy towarów za pośrednictwem firmy spedycyjnej dla hurtowników – przy założeniu, że w umowach z hurtownikami brak jest zapisów regulujących moment przeniesienia własności do rozporządzania towarem jako właściciel – jest chwila wydania towaru firmie spedycyjnej w ramach zleconej przez spółkę usługi transportowej – zgodnie z art. 19a ust. 1 ustawy VAT.

Brak zastosowania art. 15d ustawy CIT w przypadku regulowania zobowiązań wobec innych podmiotów z grupy poprzez rozliczenia wewnątrzgrupowe w ramach systemu grupowego zarządzania finansami przez treasury (podmiot zajmujący się zarządzaniem płynnością finansową grupy), interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Administracji Skarbowej z 10 września 2021 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.176.2021.2.RK

Z uwagi na to, że regulowanie zobowiązań w systemie zarządzania finansami, w którym uczestniczy spółka nie stanowi płatności, lecz opiera się na odpowiednim zapisie (kompensacie) na koncie wewnętrznym w ramach rozliczeń wewnątrzgrupowych, w związku z tym, art. 15d ustawy CIT nie znajdzie zastosowania dla dokonywanych przez spółkę wewnętrznych rozliczeń w grupie.

W konsekwencji, w przypadku regulowania zobowiązań spółki wobec innych podmiotów z grupy poprzez rozliczenia wewnątrzgrupowe nie znajdzie zastosowanie art. 15d ustawy CIT w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2020 r., przez co spółka nie jest/nie będzie zobowiązany do wyłączenia z kosztów uzyskania przychodu wydatków, które zostały uregulowane za pomocą rozliczeń wewnątrzgrupowych.

Zakres prawa do odliczenia VAT z faktury dokumentującej zakup samochodu osobowego nabytego w celu odsprzedaży, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 17 września 2021 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.502.2021.3.ICZ

Z wniosku wynika, że w 2019 roku został zakupiony samochód osobowy w celu dalszej odsprzedaży, VAT naliczony z ww. towaru handlowego został w 100% odliczony. W 2020 r. samochód został sprzedany i VAT należny w 100% odprowadzony do urzędu skarbowego. Samochód ten nie został wprowadzony do ewidencji środków trwałych (planowany okres używania jest krótszy niż rok). Do dnia sprzedaży samochód ten był wykorzystywany na potrzeby prowadzonej działalności, jednocześnie czekając na nabywcę.

Po 11 miesiącach użytkowania wnioskodawca podjął decyzję, że samochód sprzeda jednocześnie nabywając go w leasingu co będzie zdecydowanie mniejszym obciążeniem dla firmy w dobie panującej pandemii. Do dnia sprzedaży samochód ten był wykorzystywany sporadycznie na potrzeby prowadzonej działalności, jednocześnie czekając na nabywcę. Nie była prowadzona przez wnioskodawcę ewidencja przebiegu pojazdu oraz nie była złożona informacja do urzędu skarbowego VAT-26, jak również nie był prowadzony regulamin użytkowania

pojazdu, ponieważ samochód był zakupiony w celu dalszej odsprzedaży.

W tej sytuacji należy uznać, iż nie zostały spełnione warunki do uznania, że pojazd samochodowy, o którym mowa we wniosku, był wykorzystywany wyłącznie do działalności gospodarczej, ponieważ wnioskodawca wyjaśnił, że samochód ten w trakcie oczekiwania na klienta, który byłby zainteresowany zakupem tego samochodu, był wykorzystywany w prowadzonej działalności gospodarczej, ponadto nie była prowadzona przez wnioskodawcę ewidencja przebiegu pojazdu oraz nie była złożona informacja do urzędu skarbowego VAT-26, jak również nie był prowadzony regulamin użytkowania pojazdu, który wykluczałby użycie pojazdu do celów prywatnych.

Zatem należy wskazać, że przedmiotowy samochód był wykorzystywany do celów „mieszanych”, tym samym wnioskodawca nie miał prawa do odliczenia 100% kwoty podatku naliczonego od zakupu tego samochodu, gdyż samochód ten nie spełniał warunków, o których mowa w art. 86a ust. 3 pkt 1 lit. a w zw. z art. 86a ust. 4 pkt 1 ustawy VAT. W konsekwencji, wnioskodawcy przysługiwało prawo do odliczenia 50% podatku naliczonego z tytułu zakupu pojazdu samochodowego, na podstawie art. 86a ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 86a ust. 2 pkt 1 ustawy VAT.

PACZUSKI
TAUDUL

KONTAKT

TOMASZ JANKOWSKI
tel. +48 505 465 553
tomasz.jankowski@ptpodatki.pl

MACIEJ GROCHULSKI
tel. +48 501 012 085
maciej.grochulski@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE

Podchorążych 1, 40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl